

практика заснованого видатною науковицею та педагогінею фактично першого на Сході України фольклористичного гурту «Слобожани», який надалі було перетворено в дослідницько-виконавський фольклористичний гурт «Муравський шлях», а також керованого нею фольклорного гурту Харківського муніципального театру народної музики «Обереги». Ці творчі колективи забезпечують не тільки зберігання автентичних синкретичних традицій як атрибутивного чинника цілісності національної культурної пам'яті. Активна концертна діяльність гуртів, зокрема в контексті фестивального руху, є утіленням пасіонарного піднесення народнопісенного виконавства, запорукою перманентної значущості й актуальності фольклору, та водночас тим компонентом творчої діяльності Віри Осадчої, який забезпечує нерозривність триади її напрямів та буття народнопісенної традиції в її одвічно живому, творчому втіленні.

О. Ю. Степанова

ДОМЕНІКО ЦІПОЛІ: ПОШИРЕННЯ ЗАХІДНО-ЄВРОПЕЙСЬКОЇ МУЗИЧНОЇ ТРАДИЦІЇ НА ТЕРИТОРІЇ ПІВДЕННОЇ АМЕРИКИ

Актуальним питанням у музичному мистецтві є вивчення витоків формування сучасної національної культури Південної Америки в контексті впливу на неї Європейського бароко. Одним із представників італійської композиторської школи XVII–XVIII ст. був єзуїтський місіонер Доменіко Ціполі, який суттєво вплинув на розповсюдження на новому континенті традиції Європейської музичної культури, основаної на релігійних канонах.

Доменіко Ціполі народився 1688 р. в тосканському містечку Прато. Музичну освіту здобув завдяки співпраці з органістом Джованні Марія Казіні у Флоренції, далі продовжив навчатися музики в Неаполі з Алессандро Скарлатті та в Римі, навчаючись у Бернардо Пасквіні. У 1710 р. Доменіко Ціполі став органістом Санта-Марія-ін-Трастевере. У ці роки композитор написав свої перші меси та ораторії.

Одним із найвідоміших творів Доменіко Ціполі для фортепіано за час перебування у Римі стала «Sonate d'intavolatura per organo e cimbalo», видана в січні 1716 р. і присвячена Марії Терезі Строцци, принцесі Форано.

1716 рік також ознаменувався для Доменіко Ціполі переїздом до іспанського містечка Севілья, де композитор приєднався до групи єзуїтів, яких відправляли до іспанської колоніальної Америки. Тримісячна подорож зрештою привела до міста Кордови в Аргентині, де він продовжив вивчення богослов'я, роботи музичним керівником місцевої єзуїтської церкви. Попри популярність серед місіонерів та місцевого населення Аргентини та художню значущість, творчий спадок Доменіко Ціполі, на жаль, не отримав широкого розповсюдження серед Європейських виконавців.

Остання третина XX ст. стала визначальною для музикознавців. Завдяки реставраційним роботам, проведеним у церквах на кордоні Парагваю та Аргентини, було знайдено багато невідомих нотних рукописів монахів-єзуїтів, серед яких близько 300 тих, що належать Д. Ціполі. Творчість Доменіко Ціполі варта більшої уваги серед музикознавців та виконавців.